

Отъ паницата избухна димъ и съсъкъ. Тогава тя полека приближи до болната, която лежеше съ склопени очи, и почна да разтрива челото ѝ съ корави палци. Беззжбата ѝ уста нечуто фъфлѣше:

Синя птица по синьо небе хвърчеше,
Въ уста си синя змия носѣше,
Отъ синя змия сини ядове капѣха
По бѣли камъне се прѣскаха.

Тѣй да се прѣснатъ урокитѣ на деспойната!

Старата дигна избледнѣли зеници и погледна паницата, която една отъ прислужниците държеше предъ нея. Босилковата китка, която бѣ натопена въ водата, леко треперѣше.

— Дръжъ здраво, че ще я излѣбешъ! — пошѣпна строго баснатарката и впи взоръ въ Мавруда, която цѣла побледнѣла, стоеше изправена предъ нея.

И продължи, като поглаждаше леко слѣпитѣ очи на младата лехуса:

Да се очисти като чисто сребро,
да олекне като леко перо,
да премине като слънце презъ небе;
Азъ да бая, Кузманъ да бай,
Света Богородица цѣръ да дава и лѣкове!

Старата порѣси деспината съ босилковата китка три пѣти.

Стресната отъ внезапното докосване на студената вода, Изабелъ отвори очи и се помъчи да се усмихне. Госпожа Тамара седна до нея, улови рѣцетѣ ѝ, изтри потѣта, която бѣ избила като ситна роса по челото ѝ.

— Сега по-добре ли ти е? Искашъ ли да хапнешъ нѣщо? Да видишъ само какво съмъ ти приготвила! Бива ли така? Славъ ще си дойде днесъ-утре, а ти тѣй ли ще го посрещнешъ? Маврудо, донеси отдолу ястията за деспойната! Маврудо, чувашъ ли? Май съ момиче, съвсемъ се е подивило отъ какъръ откакъ си се разболѣла... Всички, всички сме си изгубили ума...